האחים

אגדת אינדיאנים מארה"ב

בבקתה קטנה, באמצע יער חי אדם עם אישתו, שלושה בנים ובת. הם חיו מהציד של חיות בר שבסביבה. אבל זמן מה לא נראו בסביבה חיות ציד וחסר להם אוכל, ולכן, כאשר ירד שלג וניתן היה לראות עקבות של החיות, שלושת הבנים יצאו לצוד.
תחילה הם הלכו כולם יחד אך כאשר הגיעו לפרשת השבילים אחד מהאחים לקח איתו את כלבו והלך לכוון אחד, שני אחרים אחרים בכוון שני. הם לא הלכו זמן רב ופתאום כלבם הרגיש בדוב, וגירש אותו מבין השיחים. הדוב רץ דרך רחבת היער, ואחד האחים הצליח לפגוע בראשו בחץ שלו.
שני האחים לקחו את הדוב והביאו אותו הביתה. בדרך פגשו גם את האח השלישי שהצטרף אליהם.
בבית הם זרקו את הדוב על הרצפה ואמרו "אבא, הנה דוב שצדנו. עכשיו נוכל לאכול."
אך אביהם, שהיה במצב רוח רע, אמר רק "כשאני הייתי צעיר, צדתי שני דובים ביום."
הבנים התאכזבו מאוד מתגובתו של אבא, ולמרות שהיה להם עכשיו אוכל למספר ימים, הרי מיד למחרת יצאו שוב לציד. קרוב לפרשת השבילים נפרדו שוב. הפעם השנים ראו שוב דוב הרץ ברחבת היער והאח הגדול הצליח לצוד אותו, ובדרך הביתה פגשו את האח הצעיר שגם הוא צד בינתיים דוב.
אך כשמלאי גאווה הביאו את הציד הביתה אבא שלהם כמעט ולא הביט עליהם אלא אמר "כשהייתי צעיר, צדתי שלושה דובים ביום אחד."
למחרת האיר להם מזל והביאו הביתה שלושה דובים, ואז אבא אמר להם שהוא תמיד צד ארבעה. אך זה לא מנע ממנו לשחוט את הדוב ולכולם הייתה ארוחה טובה.
הדובים שנצודו על ידי האחים היו שייכים לשבט שבראשו עמד דוב גדול. הם חיו במרחק מה משם, על הר גבוה. כל פעם

שאחד הדובים נהרג, צלו חזר אל ראש השבט, כשכל הפצעים נראים ברורות לשאר השבט.
ראש השבט כעס מאוד שהציידים הרגו כל כך הרבה
דובים והתחיל לחשוב איך להתנקם בהם.
הוא קרא לאחד מדובי השבט שלו ואמר "לך לרחבת היער, שם קרוב לפרשת השבילים איפה שהצעירים הרגו את הדובים וכאשר הכלבים או אחד הבנים יראו אותך, רוץ מהר חזרה. ההר יפתח כדי שתוכל להכנס, והציידים יכנסו אחריך. כך הם יהיו בשליטתי ואוכל להתנקם בהם.
הדוב יצא מיד אל מקום פרשת השבילים, ושם הסתתר בין שיחים.
רק שני אחים הגיעו הפעם לאותו המקום, כי הצעיר שביניהם נשאר בבית. האוויר היה לח וחמים, השלג רך ומתמוסס ומיתר הקשת של האח הגדול נעשה רפה. הקשת של האח השני נתפסה בענף עץ ונשברה. באותו הרגע הכלבים התחילו לנבוח בקול, הדוב יצא מהשיחים והתחיל לרוץ לכוון ההר.
האחים לא חשבו על כך שלא נשאר להם כל כלי הגנה אם הדוב יסתובב ויתקוף אותם, ורצו אחריו. הדוב, שידע היטב כי הם לא יכולים לירות בו, האט את ריצתו ונתן לכלבים להתקרב. האח הגדול הגיע אחרי הדוב למדרון ההר בו בזמן שאחיו, שנפגע ברגלו, נשאר מאחור.
כשהדוב הגיע למדרון ההר זה נפתח כדי לתת לו להכנס, והנער, שרץ אחריו נכנס אף הוא. הוא לא הרגיש איפה הוא נמצא עד שראה את עצמו מוקף בדובים רבים. הם ישבו שם כאילו בועידה. החיה שרצה מהר נפלה כמעט ללא נשימה על הארץ והנער עמד שם, מפוחד מאוד. הקשת שלו נפלה ארצה.
"מדוע אתה מנסה להרוג את דובי השבט שלי?" שאל ראש השבט "הבט על הצללים שלהם, עם החצים שתקעתם בראשיהם. אני הוא שאמר לדוב זה למשוך אותך הנה. עכשיו אתה נמצא בשליטתי. אדאג שלא תהרוג יותר

את אנשי, כי תהפוך בעצמך לדוב.
באותו הרגע ההר נפתח שוב ונכנס האח השני. הוא קרא "האם אינך רואה את הדוב כאן. מדוע אתה לא יורה בו?" והרים את קשתו. אך האח הגדול תפס בזרועו וקרא "שתוק! אינך רואה איפה אתה?" הנער הביט סביב וראה את הדובים הזועמים סביבו. מצד אחד עמדו אנשי ראש השבט, בצד שני אנשי אחותו הדובה. אבל זו ריחמה על הנערים וביקשה מאחיה שלא יהרוג אותם.
ראש השבט ענה שאין לו כוונה כזו, אך יכשף אותם כך, שרגליהם וידיהם יהפכו לאלה של דוב, ובו בזמן הראשים והגוף ישארו כמו שהם. וכך הם יצטרכו ללכת על ארבע את שארית חייהם.
הוא ניגש למעיין שהיה שם, טבל במים חופן אזוב ומרח בו את ידיהם ורגליהם של הנערים. השינוי קרה מיד ושני יצורים, לא בני אדם ולא חיות, עמדו לפני ראש השבט.
לראש השבט היה ברור שאבא של הבנים יתחיל לחפש אותם, כאשר לא יחזרו הביתה מהציד. הוא שלח אחד מאנשיו למקום המסתור בין שיחים. לא צריך היה להמתין זמן רב. בא האב בקרוב וכאשר ראה בשלג את סימני נעלי השלג של בניו, התחיל ללכת אחריהם. הוא הלך כך במהירות עד שנפל לבור שבינתיים הדוב הכין בדרך. לפני שהספיק להתאושש מהנפילה הדוב שישב בבור הרג אותו, הסתיר את גופתו בשלג והמתין לראות האם עוד מישהו יגיע לאותו המקום.
אמא של הבנים דאגה אף היא וכשראתה שלא הם ולא בעלה חוזרים הביתה, יצאה גם היא לחפש אותם. גם לה חיכה גורל דומה וגם אותה הרג הדוב שבבור. הדוב יצא מהבור, חזר אל ראש השבט וסיפר לו את הכל.
שעה אחרי שעה עברו בבקתת היער. האח הצעיר והאחות הקטנה התחילו כבר לחשוש שלא יראו יותר את משפחתם. יום אחר יום הנער הצעיר טיפס על עץ גבוה שליד הבית וישב שם, קפוא כמעט, הביט סביב וקיווה

שיראה מישהו יוצא מהיער. המזון בבית אזל והוא ידע שעליו לצאת לציד. הוא גם חשב יוכל שאולי למצוא את משפחתו.
הילדה הקטנה לא רצתה להשאר בבית לבדה ובכתה מרות, אבל האח הסביר לה שאין טעם לשבת ללא מעשה ולמות מרעב. הוא הבטיח שיחזור לפני רדת הלילה אם ימצא מזון כלשהו וגם אם לא ימצא כלום.
הוא הכין לעצמו חצים, כל אחד מעץ אחר ועם נוצות מציפורים אחרות, הכין גם קשת קלה מאוד אך חזקה ונעל את נעלי השלג שלו.
כל זאת לקח זמן ורק למחרת בבוקר הנער קרא לכלב הקטן שלו ויצאו לדרך.
הם הלכו בשביל זמן רב עד שהנער התעייף ונשען על ענף עץ כדי לנוח. אך פתאום שמע נביחות של כלבו. הנביחה הייתה כה עזה שהנער חשב כי הכלב מצא את הוריו הרוגים תחת ענפי העץ. הוא זז אחורה, שם את אחד החצים לקשתו וירה לשורשי העץ. רעש אדיר נשמע, העץ רעד כולו, אש פרצה ממנו והעץ כולו הפך לערמת עפר קטנה.

הנער לא הבין מה קרה אבל המשיך בדרכו עד שהגיע לפרשת השבילים, שם איפה שהדובים נהגו להסתתר.
ראש שבט הדובים היה מכשף גדול וידע שהנער הקטן הולך בעקבות אחיו. הוא שלח דוב קטן, אך חכם כדי שימתין לו בין השיחים וינסה לפתות גם אותו להכנס לתוך ההר.
אך באותו היום הכשפים שלו לא פעלו, כנראה, כסידרן והוא לא ידע שכלב קטן התלוה אל הנער. כאשר הכלב התחיל לרוץ סביב השיחים תוך נביחות חזקות הדוב הקטן נבהל ורץ בפחד גדול לכוון ההר.
הכלב רץ אחרי הדוב והנער הלך בעקבותיו עד ההר, ביתו של שבט הדובים. אך השלג בינתיים נמס במקצת ובבוץ שנוצר הנער לא יכול היה להתקדם מהר. נוסף לכך נקרעה רצועה של נעלי שלג שלו. בינתיים הדוב והכלב התרחקו כל כך שבקושי יכול היה לשמוע את הנביחות.
כאשר תיקן את רצועת נעלי השלג הנער דיבר אליהם ואמר "עכשיו עליכם ללכת מהר, כמה

שרק תוכלו. אחרת אאבד את הכלב ואת הדוב." ונעלי השלג שלו שרו לו בתשובה שילכו מהר כמו רוח.
אחותו של הדוב הגדול הציצה מביתם וראתה את הנער הקטן. היא ריחמה עליו כמו קודם על שני אחיו, ורצתה לראות מה יקרה כאשר הנער יבין כי הדוב והכלב נכנסו כבר להר.
הנער הופתע מאוד כאשר שתי החיות נעלמו פתאום. הוא חשב רגע מה לעשות, אך פתאום נדמה היה לו כי הוא שומע את נביחת כלבו מהעבר השני של ההר. הוא התחיל לטפס בין שיחים ואבנים, אך כשהגיע לצד שני, שמע את הנביחות כאילו יצאו מהמקום בו היה קודם.
הוא התחיל לטפס חזרה וכשהגיע לפסגה עצר כדי לנוח. אז שמע את הנביחות ישר תחתיו והבין מיד איפה הוא ומה קרה.
"שחרר מיד את כלבי, דוב גדול" קרא "אחרת אהרוס את הארמון שלך!" אך ראש השבט שמע ורק צחק. הנער התרגז מאוד. שם את אחד החצים בקשת, כוון לבסיס ההר וירה ישר דרכו.
ברגע שהחץ נגע באדמה נשמע פיצוץ אדיר ואש פרצה בעוצמה כזו שההר התפרק לחתיכות. ראש שבט הדובים עם כל אנשיו נשרפו כליל ורק אחות הדוב ניצלה עם הכל ששיך היה לה, אודות לכך שריחמה על הבחורים ורצתה למנוע מהם את העונש האכזרי.
כשהאש כבתה בסוף, הנער הצעיר נכנס למה שנשאר מההר ומצא את אחיו, חצי דובים, חצי בני-אדם.
"עזור לנו, עזור לנו" התחננו שניהם כשהם מושיטים לקראתו את כפותיהם קדמיות.
"איך אוכל לעזור לכם?" אמר האח הצעיר כשהוא מתיפח בייאוש "אני יכול להרוג חיות, להשמיד עצים והרים אך אין לי כל שליטה על אנשים."
שני האחים באו עליו, שמו את כפותיהם על כתפיו וכולם בכו יחד.
אחות הדוב הגדול התרגשה כשראתה את האומללות שלהם ואמרה "נערי הקטן, אסוף

קצת אזוב מהמעיין ותן לאחיך להריח אותו."
שלושתם רצו מיד אל המעיין והצעיר אסף שם חופן אזוב. שני אחיו הריחו אותו מיד ואז עורות הדובים נפלו מהם והם יכלו שוב לעמוד ישר.
"איך נוכל להודות לך?" גמגמו הנערים כשהם פונים אל הדובה ונופלים לרגליה. אך זו רק חייכה ואמרה להם לחזור הביתה אל אחותם הקטנה, כי אין לה מי שישמור עליה.
הבחורים חזרו הביתה ודאגו לאחותם עד שכמעט ושכחה כי היו לה אי-פעם הורים.